

Ter dankbare herinnering

Nicole

*Soms doe je me zo denken aan een
schildpad,
Zo'n schildpad aan een strand, ginds ver
in d'oceaan.*

*Ze zwoegt zich dapper verder door de
branding,
Om op dat strand haar ei te leggen gaan.
En keer op keer wordt ze teruggesmeten,
Want telkens komt daar weer zo'n grote
golf.*

*Toch zwoegt ze door, vol ijver en
verbeten,
Hoe vaak het water haar dan ook bedolf.
Ik zag je zitten in je rolstoel.*

*Je had net hard geoefend, stap voor stap,
Za zwoegend als die schildpad in de
branding,
Telkens opnieuw, steeds weer, na ied're
klap.*

*Sprak iemand eens: „Kwam morgen
't wereldeinde....
Ik plantte heden dan toch nog een boom.”
Jij brengt dat motta dagelijks tot leven,
Zo lijkt de werkelijkheid soms slechts een
boze droom.*

*Jij drukt een stempel op het leven
van ieder mens die jou omringt
Slechts weinig mensen is het zó gegeven
dat men in zoveel harten zingt.*

Nicole Antoinette Maria Ras

* 25 april 1973 + 20 februari 1988

Veel fijne herinneringen
verzachten onze smart
voorgoed uit ons midden
maar altijd in ons hart.

Voor de vele blijken van deelneming en
belangstelling, die wij zowel persoonlijk
als schriftelijk mochten ontvangen tij-
dens de ziekte en na het overlijden van
onze lieve Nicole, zeggen wij u hartelijk
dank.

Trees, Gerrit en Frank Ras

Neede, 24 februari 1988